

ΕΤΟΣ Α'. ΤΕΥΧ. ΙΑ'. Σ Α Π Φ Ω ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1881

Καθάνοισα δὲ κείσεται, οὐδὲ ποτὰ μνάμοσύνᾳ σέθεν
ἔσσει· οὔτε τότ' οὔθ' ὕστερον· οὐ γὰρ πεδέχεις βρόδων
κῶν ἐκ Πιερίας. . . (Σαπφ. ἀποσπ. 68.)

Ο ΝΕΑΝΙΑΣ

Οἱ καθ' ἡμᾶς χρόνοι προκόπτουσιν ἄρα ἐπὶ τὸ κρείττον ἢ ἐπὶ
τὸ χεῖρον; Τὸ ζήτημα τοῦτο πολλάκις καὶ παρὰ πολλῶν προτα-
θῆν, πολλὰς καὶ ποικίλας ἔλαβε καὶ τὰς λύσεις.

Ἄλλ' οἱ καιροὶ δὲν εἶνε καθ' ἑαυτοῦς, οὔτε καλοὶ οὔτε κακοί·
ἀποβαίνουσι δὲ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο διὰ μόνης τῆς χρήσεως τῶν συγ-
χρόνων ἀνθρώπων. Τὸ ζήτημα λοιπὸν ἔπρεπε κυρίως νὰ τεθῆ σύ-

τως Οἱ ἄνθρωποι προβαίνουσιν ἄρα ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἢ ἐπὶ τὸ χεῖρον ;

Ἄλλ' ἢ τοιάδε ἢ τοιάδε κατάστασις τῶν μελλόντων ἀνθρώπων καὶ χρόνων προσδιορίζεται ἐν μέρει ἐκ τῶν σήμερον ζώντων ἀνθρώπων. Τούτων αἱ ἀρεταὶ ἢ αἱ κακίαι τὰ φῶτα ἢ αἱ πλάνα, ἡ τρυφή ἢ ἡ τῶν ἡθῶν αὐστηρότης προσιμαίζονται τὴν μοῖραν τῶν ἀπογόνων γενεαὶ γεννώσι γενεὰς καὶ ὁ μέλλων αἰὼν εἶναι τέκνον τοῦ παρόντος. Ἀκούσατε γονεῖς, μεριμνῶντες περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν ὑμετέρων τέκνων εἰς τὰς χεῖρας ὑμῶν εὐρίσκεται ἐναποκειμένη ἡ μέλλουσα αὐτῶν τύχη, καὶ περὶ τῆς μελλούσης εὐδαιμονίας ἢ κακοδαιμονίας αὐτῶν ἀπὸ τοῦδε δύνασθε νὰ βεβαιωθῆται. Γονεῖς, μεριμνῶντες περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν ὑμετέρων τέκνων ἐρωτήσατε τὴν καρδίαν ὑμῶν ἐξεπληρώσατε ἄρα πάντα τὰ πρὸς τὰ τέκνα ἡμῶν χρέη, τὰ ἐπιβαλλόμενα ὑμῖν ὑπὸ τῆς ἱερᾶς φωνῆς τῆς φύσεως; Δὲν ἐρωτῶ ὑμᾶς εἰ διὰ τῶν καθημερινῶν φροντίδων ἐπορίσθητε διὰ τὰ τέκνα ὑμῶν ἀξίας λόγου προσόδους ἢ μέλλετε ποτε νὰ καταλείψητε εἰς αὐτὰ ἱκανὴν περιουσίαν ἀλλὰ τοῦτο ἐρωτῶ εἰ ἐνεπνεύσατε εἰς αὐτὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε τὸ ἱερόν τοῦτο κειμήλιον νὰ μὴ διεκφυγῇ αὐτὰ ποτὲ ἀλλὰ νὰ διαμείνῃ πάντοτε ἱερόν, εἰ ἐφροντήσατε νὰ ἀναπτυχθῶσι μὲν αἱ φυσικαὶ τούτων δεξιότητες διὰ καλῆς ἀνατροφῆς νὰ ἐκτείνωσι δὲ τὰς γνώσεις αὐτῶν ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ εἶναι ἱκανὰ νὰ πορίζονται ὅσον δυνατὸν πλεοτέρα καὶ εἰς τέλος, ἐξησκήσατε αὐτὰ εἰς τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὴν αὐστηρότητα εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὑπομένωσιν ἀγογγύστως ὅσον δυνατὸν πλεοτέρας στερήσεις καὶ κακοπαθείας. Ἐὰν ἡ συνείδησις ὑμῶν ἀποκρίνηται. Ναι, ἡ τύχη τῶν ὑμετέρων τέκνων εἶναι τότε ἐξησφαλισμένη, καὶ ἡ εὐδαιμονία αὐτῶν ἐστηρίχθη εἰς ἀκραδάντους βάσεις. Ἐναπόθεσθε τότε πάσας ὑμῶν τὰς μερίμνας ἐπὶ τὸν οὐράνιον πατέρα ὅστις θέλει διοικήσει τὰ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον τῶν τέκνων καθὼς προϋνόησε καὶ περὶ τῆς σωτηρίας τῶν γονέων.

Οἱ καθ' ἡμᾶς χρόνοι προβαίνουσιν ἄρα ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἢ ἐπὶ

τὸ χεῖρον; Τοῦτο κρέμαται ἀπὸ τῆς ἐπὶ τὸ κρείττον ἢ ἐπὶ τὸ χεῖρον προόδου τῶν ἡμετέρων ἀπογόνων. Παρατηρήσατε· πρὸ πάντων τὴν νεολαίαν τῶν συνδημοτῶν ὑμῶν. ἵότι εἰς ταύτης τὰ ἤθη, τὰς κλίσεις τὰς σπουδὰς καὶ τὰς ἀσχολίας, ὡς εἰς προφητικὰ κάτοπτρα θέλετε ἀναγνώσει τὸ εὐδαιμον ἢ δυστυχὲς μέλλον τῆς πόλεως ἢ τοῦ χωρίου ὑμῶν ἴσως καὶ μέχρις ἐποχῆς, τῆς ὁποίας ὑμεῖς δὲν θέλετε εἶσθαι αὐτόπται.

Παρατηρήσατε τοὺς περικυκλοῦντας ὑμᾶς νεανίσκους. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ κάθησθε αὐστηροὶ κριταὶ τῶν παρεκτροπῶν τῆς ἡλικίας αὐτῶν οὐδὲ νὰ καταδικάζητε αὐτοὺς τοσοῦτον αὐστηρῶς εἴποτε, παράφοροι ὑπὸ τοῦ ἀκρατοῦς τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν νεανιεύονται κατὰ τι παρὰ τὸ προσῆκον διότι τις ἀγνοεῖ τὰς ἀμετρίας, αἵτινες συνοδεύουσι συνήθως ταύτην τὴν ἡλικίαν, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος ἐξ ἡμισείας μὲν παῖς, ἐξ ἡμισείας δὲ ἀνὴρ, ζῆ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τὰς πλάνας φαντασίας ζωηροτάτης καὶ τὰ μάλιστα ἀνθηρᾶς; Γέροντες δύσκολοι καὶ γογγυστικοί, ἐνθυμηθεῖτε τὸν καιρὸν τῆς νεότητος ὑμῶν! Ἀλλὰ παρατηρήσατε· οἱ νέοι οὗτοι ἔχουσι ἄρα καρδίαν εὐαίσθητον πρὸς αἰσθήματα εὐγενῆ καὶ πρὸς ἔρωτα τῆς ἀγαθότητος καὶ δικαιοσύνης ἢ τὰ θέλγητρα τῆς ἀρετῆς καὶ τὸ ὕψος τῆς πίστεως καὶ τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων δὲν ἐπενεργοῦσι πλέον εἰς τὰς ἐσκλυρημένους καρδίας αὐτῶν; Παρατηρήσατε· ὄργᾳ ἄρα εἰς αὐτοὺς ὀρμὴ πρὸς σοβαρὰς καὶ ὠφελίμους γνώσεις καὶ ἀσχολίας, ἢ ἀπαυδήσαντες πρὸς πᾶσαν αὐστηρὰν σοβαρότητα, παρεδόθησαν εἰς τὴν ἀργίαν καὶ τὰς ἡδονάς; Παρατηρήσατε· προτιμῶσιν ἄρα τὰς εὐγενεῖς τέρφεις, αἵτινες μετὰ τοῦ σώματος κρατύνουσι συγχρόνως τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμα, ἢ παραδίδονται συχνότερον καὶ προθυμότερον εἰς ἀγρίας ὑλικὰς ἡδονάς, αἵτινες διὰ τοῦ σώματος ἀδυνατίζουν καὶ φαρμακεύουσι καὶ νοῦν καὶ καρδίαν;

Βαθεῖα λύπη κατασπαράττει τὴν καρδίαν τῶν φιλογενῶν πολιτῶν, ὅταν βλέπωσι τὰς ἐλπίδας τῆς πατρίδος ἀπαμαραινομένας εἰς τὸ ἄνθος ἤδη τῆς ἡλικίας αὐτῶν διὰ τῆς φθοροποιῦ ἐρυσίβης πασῶν τῶν κακιῶν· ὅταν βλέπωσι τὴν νεολαίαν τῶν χωρί-

ων νά προβαίη εις ήλικίαν υπό τόν ζόφον ζωόδους και άγρίας άνατροφής, παρημελημένη εις άχρεϊτα σχολεία, και διά άμάθειαν ή κακήν συνήθειαν ζημιουμένη τήν τιμαλφεστέραν εποχήν τής ζωής αυτής; όταν βλέπωσι αυτήν νά συρρέη από τοῦ άρότρου εις τά παιγνίδια και μελοκοπήματα, μη κατέχουσα πλέον τι εκ τών τής φρησκείας, ει μη μηχανικώς τινάς έκστηθίσης, και μη διακρίνουσα άλλα φρησκευτικά χρέη ειμη μηχανικώς τινάς τοῦ σώματος άγολίας, και παράδομένη εις πάντα τά ελαττώματα τών καθ' ήλικίαν προβεηκότων μετα τής άγρίας φλογός τής συνήθους εις τήν νεαράν αυτής ήλικίας, και διανοίγουσα τὸ μη εξησχημένον πνεῦμα αυτής εις τās φθοροποιάς προλήψεις και άσυσειδαιμονίας τών γερόντων! Κατασπαράσσεται ή καρδιά τών φιλογενών πολιτῶν, όταν βλέπωσι τήν εν τοῖς πόλεσι νεολαίαν τών κατωτέρων τάξεων επίσης κακῶς άνατρεφομένην, ως και τήν νεολαίαν τών χωρίων και συνάπτουσαν μάλιστα, πρὸς διάκρισιν, μετα τής άγροίκου τραχύτητος εκείνης και τās λεπτομέρας παραφροάς και κακίας τών πόλεων όταν βλέπωσι τήν νεολαίαν τών ύψηλοτέρων και ενδοξοτέρων τάξεων άποδειλιῶσαν μὲν πρὸς τὸ σπουδαῖον έπωφελῶν άσχολιῶν, έκμεθύσκουσαν δὲ τήν έαυτῆς φαντασίαν δι' άκρατῶν όνειροπόλημάτων άχρειῶν βιβλίων, έξυποῦσαν δὲ εις κυριώτερον έργον τοῦ βίου αυτής τήν ήδυπάθειαν και καινοπέπειαν, κατά δὲ τās ὥρας τής άργίας δυσαρέστως εις κατηναγκασμένας τινάς έπωφελείς εργασίας άσχολουμένην; αντί δὲ τοῦ έναβρύνεσθαι εις μεγαλοψυχίαν, ισχύν τοῦ πνεύματος, έγκράτειαν και εύγενή φρονήματα, άρεσκομένην εις κακοήθεις διατριβάς, και έγκαυχωμένην εις τήν κατά πάντα τά είδη τής τρυφῆς και άκρασίας πολυπειρίαν αυτής; νομίζουσαν δὲ ενδοξον πράγμα τὸ διασπαθῆν μετ' ίσης κουφότητος τās τιμαλφεστέρας ὥρας τοῦ βίου και τήν περιουσίαν τών πατέρων αυτής, και μόλις υποκύπτουσαν ενίοτε εις τόν ζυγόν τής φιλοπονίας, μόνον έπως έχη νά δαπανῶν άδιακόπως εις τά παμφάγια αυτής πάθη.

Άλλ' όμων τά ελεηνά ταῦτα πλάσματα, αἱ μεταιωθεΐσαι έλπίδες, ή λύπη τών οικογενειῶν και τής πατρίδος αυτῶν, άποτελοῦσι κατ' εύτυχίαν τόν σμικρότερον αριθμόν. Μεγαλότερος είναι ό ά-

ριθμὸς ἐκείνων, ὅσοι, οὔτε εἰς τὰς κακίας ἐξαιρέτως διαπρέποντες οὔτε εἰς τὰς ἀρετάς, ὀδεύουσι μετριοφρόνως τὴν ὁδὸν τῶν πατέρων αὐτῶν. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ πολλοὶ μεταξύ τῆς νεολαίας τῶν ἐναρέτων, οἵτινες ἐξέχουσι τοῦ πολλοῦ ὄχλου τῶν συνομιλήκων αὐτῶν διὰ τὴν ἐμβρίθειαν τοῦ χαρακτῆρος, τὴν σπουδαιότητα εἰς τὰς ἀσχολίας καὶ τῶν ἡθῶν ὠφέλειαν, μέλλοντες νὰ ἐπιγύσωσιν εὐδαιμονίαν ἐπὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν, δόξαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τῶν γονέων, καὶ εὐλογίαν ἐπὶ τὴν φιλότιμην αὐτοῖς πατρίδα.

Νεανία, ὅστις ἂν ἦσαι εἰς τοῦ ὁποίου τὰς χεῖρας θέλουσι περιελθεῖ τὰ ἐνταῦθα γραφόμενα, μὴ ἀπορρίψῃς αὐτὰ· διότι περιέχουσι λόγους δυναμένους νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν εὐδαιμονίαν ἀπάσης τῆς ζωῆς σου. Ἐνταῦθα συζητεῖτε ἅλη σου ἢ ὑπαρξίς, τὸ μέλλον σου, ἢ εὐδαιμονία ἢ ἡ ἀπώλεια σου, τὰ τιμαλφέστερα συμφέροντα τῆ ψυχῆ σου . . . . συντόμως δ' εἰπεῖν, ἐνταῦθα γίνεται λόγος περὶ τῆς θρησκείας σου.

Μὴ σὲ φοβήσῃ ὑπόψια τις, μήπως οἱ λόγοι οὗτοι, οἱ ἀπευθυνόμενοι πρὸς τὴν ψυχὴν σου, εἶναι προσδοίικησίς τις καὶ εἰσαγωγὴ εἰς πλήρεις κατηφείας παραινέσεις, συντεινούσας νὰ σὲ πείσωσι νὰ ἀπαρνηθῆς μὲν τὰς τέρψεις τῆς νεανικῆς σου ἀνθηρᾶς ἡλικίας, νὰ μεταλλάξῃς δὲ φύσιν, καὶ νὰ ἀποκατασταθῆς ταπεινόφρων, ὑποπτος, σύννους καὶ ψυχρὸς, ὡς ὁ ὑπὸ τὸ ἄχθος τῶν ἐτῶν καταπίπτων ἐσχάτογγρος. Οὐχί! ἡ ἱερά σου θρησκεία δὲν κατακρίνει τὰς τέρψεις σου, ἐνόσω δὲν σὲ καταισχνύουσι, οὐδὲ βλάπτουσι τὴν τιμὴν, τὴν ἡσυχίαν, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ πλησίον σου. Ἄλλ, ἐὰν τυχὸν αἱ τέρψεις σου ἦναι, ἢ ἀποβῶσι τοιούτων κακῶν ἀποτελεσμάτων πρόξενοι, δὲν ὀφείλεις ἄρα σὺ αὐτὸς νὰ κατακρίνης καὶ νὰ βδελυθῇ αὐτάς; Μὴ ἀποδειλιάσῃς πρὸς τούτοις δι' ὑπόψιαν, ὅτι ἡ φωνὴ τῆς θρησκείας θέλει σὲ ἐκφοβεῖ διὰ φοιχτῶν περιγραφῶν τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀπωλείας. Οὐχί! αὐταὶ αἱ εἰκόνες τότε μόνον ἤθελον ἐμπλήσει φόβου τὴν ψυχὴν σου, ὅτε μὴ ἐφλέγεσο ὑπὸ τῶν πληροφοριῶν τῆς ἱερᾶς ἡμῶν θρησκείας. Ὅστις δὲ διατηρεῖ ἐν πᾶσι καρδίᾳ αὐτοῦ τὰς ἱεράς ταύτας ἀληθείας, εἰς τοσοῦτον φαίνεται οὐχὶ μόνον ὁ βίος τερπνός, ἀλλὰ καὶ

αὐτὸς ὁ Θάνατος ἰλαρός. Εἶναι πιθανὸν νὰ σὲ διαταράττωσιν ἐνί-
στε δισταγμοί. Εἶναι ἐπόμενον νὰ συμβαίῃ τοῦτο, καθ' ὃν καιρὸν
τὸ πνεῦμα σου ἀποβάλλει τὰς ἰδέας τῆς παιδικῆς σου ἡλικίας, ἵνα
πληρωθῇ τῶν βασίμων πληροφοριῶν τῆς ἀνδρικῆς· ἀλλ' οἱ δισταγ-
μοί σου δὲν εἶναι τι πλεόν, ἢ δισταγμοί· δὲν εἶναι ἀλήθειαι. Ἐκ-
βαίνων τοῦ σκότους τῆς πρώτης σου νεότητος, ἔνθα διῆγες ἡσύ-
χως, διότι ἐσκέπτεσο ὀλίγον, ἐμβαίνεις ἤδη εἰς τὸ φῶς τῆς προ-
βεβηκυίας ἡλικίας· τὸ φῶς τοῦτο ἀμαυροῖ σου τὴν ὄψιν. οἱ ὀφθαλ-
μοί σου δὲν δύνανται εἰσέτι νὰ ὑπομένωσιν αὐτό· πλανᾶσαι εἰς ἀ-
μυδρὸν λυκαυγές· οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ νοός σου δὲν εἶναι ἰκανῶς ἰ-
σχυροὶ ἵνα βλέπωσιν εἰς τὸ φῶς. Ἐντεῦθεν οἱ δισταγμοὶ ἀτελοῦς
φωτισμοῦ· ἐντεῦθεν ἡ ταραχὴ σου· ἀλλ' ἐντελής φωτισμὸς θέ-
λει σὲ ἐξιλεώσει πρὸς σὲ αὐτόν, θέλει σὲ προσαγάγει εἰς τὸν διέ-
ποντα Θεόν, καὶ ζωοποιεῖ πάλιν διὰ τοῦ οὐρανοῦ πνεύματος, ὅ-
περ διαφαίνεται διὰ τοῦ βίου καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου ἡ-
μῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ καθοδηγεῖ ἡμᾶς εἰς τὴν ἐν οὐρανοῖς αἰ-
ωνίαν ἡμῶν ὕπαρξιν.

Ἡ Ἐρησκεία διαφλέγει τὸ στήθος σου. Δὲν δύνασαι, πλὴν ἐὰν εἴ-
σαι παράφρων, νὰ ἀρνηθῆς ὅτι ψυχὴ τις ζωοποιεῖ σου τὸ σῶμα
οὐδ' ὅτι ὁ Θεὸς κυβερνᾷ τὰ σύμπαντα, οὐδ' ὅτι ἡ ἀλήθεια διαυ-
γάζει ἀπὸ τῶν θείων παραγγελμάτων τοῦ Σωτῆρος. Νεανία· προ-
χώρησον ἔτι ἐν βῆμα· τόλμα νὰ διαμείνης πιστὸς εἰς τὴν Ἐρη-
σκείαν. Νέος εὐσεβῆς κινεῖ τὸν σεβασμὸν ἀπάντων· διότι προῦπο-
θέτει ἐν αὐτῷ ἰσχύον μὲν καρδίας καὶ διανοίας, ἢν δυσκόλως δύ-
ναται τις νὰ προσδοκᾷ ἐκ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, γενναιοψυχίαν δέ, κα-
ταχλευάζουσαν τὴν κουφόνειαν τῶν ὀμιλήκων, καὶ ἰσχύον χαρα-
κτῆρος μὴ ὑποκρυπτομένην, ἀλλὰ διαυγάζουσαν διὰ φρονημάτων
λόγων καὶ πράξεων.

Ὁμολόγει τὴν Ἐρησκείαν διὰ τῶν φρονημάτων, καὶ θέλεις ἰδεῖ
ἐξαφανιζομένους τοὺς δισταγμούς, οἵτινες τυχὸν ἐδέσποζόν σου εἰ-
σέτι. Τότε θέλεις ἀνακτήσει πάλιν τὴν τῆς ψυχῆς γαλήνην, τὴν ὁ-
ποίαν ἤθελες διόλου ἀπολέσει διὰ τῶν ὄνειροπολημάτων τῆς φαν-
τασίας σου

Ὁμολόγει τὴν θρησκείαν σου διὰ τῶν λόγων. Ἀποφύγε πάντα αὐθάδη καὶ ἀνόητον χλευασμὸν τῶν ἱερωτέρων αἰσθημάτων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, καὶ κατανόησον ὅτι ἡ ταπεινόφροσύνη, ἐν ἣ ὁ ἀμαθὴς προσκυνεῖ τὸν παντοκράτορα καὶ παντοδύναμον Θεόν, δὲν εἶναι ὀλιγώτερον σεβαστὴ παρά τὴν ῥητορικωτάτην καὶ πλήρη ἐμβριθῶν αἰσθημάτων προσευχὴν τοῦ σοφοῦ· καλῶς καὶ τῆς πενιχρᾶς χήρας τὰ δύο λεπτά, τὰ ὅποια αὐτὴ ἐν συντετριμμένη καρδίᾳ ἔβαλεν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον, ἐφάνησαν εἰς τὸν Σωτῆρὰ πλεονότερα παρά τὰ πλούσια δῶρα τῶν βαθυπλούτων!

Δὲν ὑπάρχει εἰ μὴ εἰς μόνος Θεός· αὐτὸν προσκυνοῦσι οἱ πάντες ἄνθρωποι, εἰ καὶ ἕκαστος αὐτῶν κατὰ διάφορον ἐννοίαν. Ὁ Θεός δὲν ἐξετάζει τὸ μικρότερον ἢ μεγαλιότερον ὕψος τῆς προσευχῆς αὐτῶν, ἀλλ' ἐν τίνι καρδίᾳ καὶ πίστει προσεύχονται. Οὕτω καὶ ἐπίγειός τις πατὴρ διὰ τῆς αὐτῆς ἀγάπης προσφέρεται πρὸς πάντα αὐτοῦ τὰ τέκνα ἀνεξαιρέτως, μὴ παρατηρῶν εἰ εἶναι προβεβηκότα τὴν ἡλικίαν, ἢ φελλιζοῦσιν ἐτι τὰς υἱικὰς αὐτῶν εὐχὰς.

Ὁμολόγει τὴν θρησκείαν σου διὰ τῶν ἔργων. Δὲν εἶναι μόνον ἡ ὄντως θρησκεία σου τὸ τί σκέπτεσαι ἀλλὰ τὸ τί πράττεις. Ἐκαστον γὰρ ὄνδρον ἐκ τοῦ καρποῦ γινώσκειται, εἶπεν ὁ Κύριος. Χωρὶς εὐγενῶν ἔργων οἱ εὐγενέστεροι στοχασμοί σου εἶναι οὐδενός λόγου ἀξιοί, καὶ χωρὶς ἀγαθῶν ἔργων νεκρὰ εἶναι ἡ ἀκριβεστάτη σου πίστις.

Νεανία ἄρχε σεαυτοῦ. Μέγα ἀγαθὸν εἶναι τὸ ἐμπνέειν σέβας εἰς ἄλλους. Αἱ σπουδαί σου καὶ οἱ ἀγῶνες σου τεινέτωσαν εἰς τὴν τιμὴν καὶ δόξαν. Ἐν τῇ ἐξουσίᾳ σου ἔχεις τοῦ θριάμβου τὰς ἀφορμάς· γυμνάζου εἰς τὸ ἄρχειν σεαυτοῦ, ἵνα οὐδέποτε τιμωρῆσαι ὑπὸ τῆς μεταμελείας. Βεβαίως, πολλάκις θέλεις στερεῖσθαι τῆς ἀναγκαίας φρονήσεως, ἵνα σταθμίξης πάσας τὰς περιστάσεις καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῶν λόγων καὶ πράξεών σου· πρέπει νὰ ἀποκτήσης ἐτι πολλὴν πείραν, ἵνα ἐκτιμᾷς τὰ πάντα ἀξίως. Ἄλλ, ἐὰν λείπῃ σοι ἐνίοτε ἡ ἀπαιτουμένη βιωτικὴ σύνεσις καὶ γνῶσις τῶν ἀνθρώπων, μάθε ὅτι ὑπάρχει τιμιώτερόν τι παρά τὴν κοινὴν ταύτην βιωτικὴν σύνεσιν καὶ πάσης πείρας ἀνώτερον, — ἡ ἐν Εὐαγ-

γελίους· θεία· τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ διδασκαλία· Πάντα, ὅσα ἀγαθὰ ἐλέηται ἵνα ποιῶσιν ἡμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς. Φεῦγε πάσαν ἀδικίαν, ὑπὸ οἰονδήποτε παρίσταται σοι ὄνομα. Ἔσο συγκαταβατικός εἰς τὰς περὶ τῶν ἄλλων κρίσεις σου, αὐστηρὸς δὲ περὶ σεαυτοῦ. Ἔσο ἀληθινὸς καὶ πιστὸς εἰς τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους προφέρεις· προνοητικὸς δὲ εἰς τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ἀκούεις. Ἔσο φιλόανθρωπος εἰς τὰς πρὸς ἀγνώστους πράξεις σου· σταθερὸς καὶ πιστὸς εἰς τοὺς φίλους σου γενναῖος ἔπρὸς τοὺς ἐχθρούς σου. Προστάτευε τὰ δίκαιά σου χωρὶς πικρίας, οὐδέποτε δὲ διὰ παραβίασεως εὐλόγων δικαιωμάτων τοῦ ἀντιπάλου σου.

Ταῦτα, νεανία, εἶναι χριστιανισμὸς· καὶ ταῦτα πάντα περιέχονται ἐν ταῖς ἐξῆς παραγγελίαις. Ἀγάπα τὸν Θεὸν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν. Πολιτεύου πρὸς τὸν πλησίον σου κατὰ τὰς διαφόρους αὐτοῦ σχέσεις, ὡς ἤθελες πολιτεύεσθαι καὶ πρὸς σέ αὐτὸν εἰ εὐρίσκεισο ἐν τῇ θέσει αὐτοῦ,

Εὐκόλον μὲν εἶναι νὰ πράττωμεν καλὰ καὶ γενναῖα, ὅταν πανταχοῦ ἔχωμεν ἐνώπιον ἡμῶν καλῶν καὶ γενναίων παραδείγματα· δυσχερὲς δὲ καὶ σχεδὸν ἀδύνατον, νὰ διατηρήσωμεν ἄσπιλον τὴν καθαρὰν τῆς καρδίας ἡμῶν εὐγένειαν ὅταν ἔχωμεν ἀδιαλείπτως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ παραδείγματα τοῦ κακοῦ καὶ τῆς χαμικείας. Διὰ τοῦτο ἔσο συνετὸς εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς συναναστροφῆς σου. Φεῦγε τὰς συναναστροφάς, περὶ ὧν τὰ ἴδιά σου ἀδιάφθορα αἰσθημάτων βεβαιούσι σε ὅτι εἶναι σκανδαλώδεις καὶ κακαί. Προκρίτωτερον νὰ μείνης χωρὶς φίλου, ἢ νὰ ἔχῃς τοιοῦτον, παρ' οὗ νὰ μὴ ἐλπίζῃς ψυχῆς καὶ καρδίας ὠφέλειαν.

Ἄγνὸν ὡς τὴν καρδίαν σου, διατηρεῖ τὸ σῶμά σου. Οὐαὶ σοι, εἴν τὸ δηλητήριον τῆς τρυφῆς φαρμακεύσῃ τὸ αἷμά σου, καὶ πέσης· Σῦμα τῶν ἐπιθυμιῶν σου, ἀποδειχθεὶς ἄπιστος πρὸς σεαυτὸν, πρὸς τὰς ἐνδομύχους εὐχὰς τῶν γονέων σου, πρὸς αὐτὸν τὸν Θεόν. Τίμα αὐτὸς σεαυτὸν, καὶ φέλεις τιμηθῆναι καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων. Ἡ μακαρία συναίσθησις τῆς ἀγνότητος τῆς ψυχῆς παρέχει ζωηρότεραν ἀγαλλιάσιν παρὰ τὰς παρεκτροπὰς τῶν πονηρῶν· ἢ δὲ συνεί-

δησις τῆς ἀθωότητός σου εἶναι ἢ τιμαλφεστέρα πασῶν ἡδονῆ.

Νεανία, γίνου μέγας καὶ ἀγαθός. Ἔσο ἡ δόξα τοῦ οἴκου σου, τὸ καύχημα τῶν συγγενῶν σου, τὸ ἐγκαλῶπισμα τῆς πατρίδος σου Ἐπὶ σοί κείνται ταῦτα. Ἴδου ἐνώπιόν σου ἀνοίγεται σοι ὁ βίος, καὶ προσδοκᾷς ἐνδοξὸν μέλλον· μὴ ἐξαφανίσῃς σὺ αὐτὸς τὰς περὶ σοῦ χρηστὰς ταύτας ἐλπίδας.

(Ἐκ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Κήρυκος.)

Ο ΕΥΓΝΩΜΩΝ ΥΙΟΣ.

Ἐν Ἀλγερίῳ παρεστάθη ποτὲ κατανοκτικὴ τις σκηνή. Σουηδὸς τις νεανίσκος ἀπήχθη αἰχμάλωτος ἵνα δουλεύῃ σκληροῦς κυρίου. Δουλεύσας δὲ ἱκανὸν χρόνον, ἐξηγοράσθη ὑπὸ τινων οἰκείων αὐτοῦ, καὶ ἔμελλεν ἤδη νὰ ἐπιστρέψῃ ἄσμενος εἰς τὴν Εὐρώπην. Περιεπάτει λοιπὸν εἰς τὸν λιμένα, προσμένων οὐριὸν ἄνεμον πρὸς ἀπόπλουν· ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἄλλο Σουηδικὸν πλοῖον, ἐλκόμενον εἰς τὸν λιμένα ὑπὸ πειρατικῶν Ἀλγερίνων. Οἱ ἐν αὐτῷ αἰχμάλωτοι ἀποβιβάζονται σιδηροδέσμιοι εἰς τὴν γῆν. Εἰς σκέψεις βεβουθισμένους καὶ εἰς μικρὸν ἀπὸ τοῦ πλοίου ἀπόστημα ἴστατο ὁ νέος Σουηδὸς ἐκ καρδίας οἰκτείρων τοὺς δυστυχεῖς τοὺς ὁποίους κατέλαβε τοιαύτη σκληρὰ μοῖρα. Ἀνὰ δύο διέβαινον οὗτοι τὸν λιμένα, δεδεμένοι βαρεῖαις ἀλύσειν. Ἀλλὰ διὰ τί τοσοῦτον ὑπὲρ λόγον συνταράσσεται ὁ Σουηδὸς νεανίσκος; Τίς εἶναι ὁ ἄγνωστος, σιδηροδέσμιος ὃν αὐτὸς προστρέχων περιπτύσσεται ἀναυδας; Ὁ ἄγνωστος γέρον εἶναι ὁ πατὴρ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀνακράζει ὁ νέος! Πάτερ, ἰδοὺ ὁ υἱὸς σου! Μετὰ διαπύρου ἱεροῦ φίλτρου περιπτύσσεται ὁ πατὴρ τὸν υἱόν, ὁ υἱὸς τὸν πατέρα. δάκρυα χαρᾶς θρέχουσι τὰς πυρώδεις αὐτῶν παρειάς. Οἱ δυστυχεῖς! Ἐν τῇ στιγμῇ τῆς ἀνεκφράστου τῆς χαρᾶς ἐλησμόνησαν ὅτι τὸ ἀνέλπιστον τοῦτο συμβῶν δὲν εἶναι ἡ εὐχταιοτάτη αὐτοῖς ἔνωσις, ἀλλὰ νοὸς λυπηρότατος χωρισμὸς· ὡς ἂν εἰ ἐξηγέρθησαν ἀπὸ βαθυτάτου ὕπνου, θεωροῦσι τότε περὶ ἑαυτοῦς, καὶ τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς διαδέχονται φωναὶ ἀπογνώσεως· πικροὶ λύπης ὀλολυγμοὶ διὰ τὸν ὄσον οὕτω σκληρὸν καὶ αἰώνιον

αὐτῶν ἀποχωρισμόν! Ὁ υἱός κλαίει ἤδη ἐλεεινῶς διὰ τὴν δυστυχίαν, ἣτις κατέλαβε τὸν πατέρα!

Ὁ Σουηδὸς νεανίσκος. κενώσας ὑπὲρ τὸν ἑναιαυτὸν τό πικρὸν ποτήριον τῆς δουλείας ἠσθάνετο ἐκ σπλάγγων καρδίας ὅτι ὁ γεραίρος ἀσθενὴς αὐτοῦ πατὴρ ταχέως ἤθελεν ἀποθάνει ὑπὸ τὸ βαρὺ ἄχθος τῶν πολλῶν ἐργασιῶν καὶ πόνων μετὰ τροφῆς τοσοῦτον ἀθλίας· ὅθεν ταχέως διεφλέχθη τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῆς εὐγενοῦς ἀποφάσεως νὰ παραδώσῃ ἑαυτὸν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς εἰς τὴν δουλείαν νὰ σώσῃ αὐτὸν. νὰ θυσιασθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ.

«Δὲν ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα ἔκραζεν ὁ νεανίσκος ἐγὼ μὲν εἶμαι ἰσχυρὸς καὶ δύνναμαι τὰ ἐργάζωμαι ἀλλ' ὁ πατὴρ μου εἶναι γέρων καὶ ἀσθενής. . . . Ἄφετε τοῦτον νὰ ὑπάγῃ ἀντ' ἐμοῦ εἰς τὴν πατρίδα· λάβετε ἐμὲ ἀντ' αὐτοῦ μετὰ χαρᾶς θέλω φέρει τὰς ἀλύσεις μέχρι θανάτου ὑπὲρ αὐτοῦ.»

Ἀσμενος ἐδέχθη ὁ ἐπιστάτης τῶν δούλων τὴν ἀλλαγὴν ταύτην Ὁ πατὴρ ἀπελύθη τῶν βαρέων ἀλύσεων, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ὁ υἱός ἀπήγετό σιδηροδέσιμος. Πολλὴν ἔτι ὥραν περιεπτύσσει ὁ πατὴρ τὸν υἱόν. ὁ υἱός, τὸν πατέρα ἔκλαιον δάκρυα χαρᾶς, ἔκλαιον δάκρυα λύπης· ἕως οὗ ἐκρούσθη τό ἀνακλητήριον· τότε συνώδευσε τὸν υἱόν αὐτοῦ μέχρι ταῦ δεσμοτηρίου ὁ γεραίρος. ἔσφιγξε καὶ πάλιν τὸν εὐγενὴ νεανίαν εἰς τὸ πατρικὸν φιλόστοργον στήθος καὶ ἐπέστρεψε μελαγχολικός εἰς τὸν λιμένα.

Ἄλλὰ ταχέως ἐμέλλε νὰ φέρῃ ἀγλαοὺς καρπούς ὁ σπόρος τῆς τρυφερᾶς ἀγάπης ὃν ὁ ἀγαλὸς ἐκεῖνος υἱός ἔσπειρεν. Ἡ εὐσεβὴς καὶ χρηστὴ αἴτη ἀφρίστωσι καὶ θυσία τὸ κατανυκτικὸν τοῦτο δεῖγμα υἱικῆς ἀγάπης ἐκοινοποιήθη καὶ εἰς τὸν Βέην τοῦ Ἀλγερίου. Τὸ ἀξιοθαύμαστον συμβᾶν ἐμάλαξε τὴν καρδίαν καὶ τοῦ ὄμου Μουσουλμάνου. ἡ καρδία αὐτοῦ εὐφράνθη εἰς τὸ ἄκουσμα τοιαύτης εὐγενοῦς πράξεως καὶ χωρὶς ἀναβολῆς διέταξε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν υἱόν! Ἦν ἀνταμειφθῆ δημοσίῃ τοιοῦτον ὄρατον παράδειγμα πιστῶς ἐκπληρωθέντος καθήκοντος υἱοῦ πρὸς πατέρα.

Ἅντες οἱ παρόντες ἐπηρεσαν τὴν ἀξίειπαινον τοῦ υἱοῦ ἀφροσύαν καὶ τὴν φιλόανθρωπον πράξιν τοῦ Βέην, καὶ ἐπεκαλέσθησαν τὴν ἐλλογίαν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τού; εἰς τὴν πατρίδα αὐτῶν ἐπιστρέφοντες· εὐτυχεῖς.

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ
 ΝΕΟΔΜΗΤΟΥ
 ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου ἐτελέσθησαν ἐν Κυδωνίαις δημοτελῶς τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐν τῇ Κάτῳ χώρᾳ ὑπὸ τοῦ φιλοπάτριδος Εὐστρατίου Πανταβῶ ἰδρυθείσης λαμπρᾶς Δημοτικῆς Σχολῆς ἐκ τεσσάρων εὐρυχωροτάτων καὶ εὐαέρων αἰθουσῶν συνισταμένης.

Μετὰ τὴν ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς λειτουργίαν ἡ Α. Σεβασμιότης ὁ Ἅγιος Ἐφέσου τὴν ἀρχιερατικὴν αὐτοῦ στολὴν ἐνδεδυμένος καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν συλλειτουργησάντων ἱερέων, μετέβη εἰς τὴν παρακειμένην νεόδμητον Σχολὴν, ἐνθα δεκαετῆς παῖς προσεφώνησεν αὐτῷ τὸ « Καλῶς ἦλθες » δι' ἀπαγγελίας συγκινητικοῦ ποιήματος ὑπὸ διακεκριμένου λογίου τῶν Κυδωνίων ἐπὶ τούτῳ συντεθέντος. Τοῦ ἁγιασμοῦ ἐπιτελεσθέντος ὁ ἱατρὸς καὶ Ἐφορος τῶν Σχολῶν Κύριος Ἀριστομένης Σταυρίδης ἀπήγγειλε τὸ ἐπισυνημμένον λογιῶριον:

« Σκοπὸς ἱερὸς καὶ θεοφιλῆς, Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχα καὶ λοιπὴ φιλόμουσος καὶ φιλόκαλος ὁμήγυρις, συνήγαγεν ἡμᾶς ἐνταῦθα σήμερον ὁ τῆς τελέσεως τῶν ἐγκαίνιων τοῦ ἱεροῦ τούτου τῶν Πιερίδων τεμένους, ἐνῷ οἱ παῖδες τῆς πατρίδος ἡμῶν διὰ τῆς διδασκαλίας, τῆς ἀσκήσεως καὶ τοῦ παραδείγματος ἀποκτῶντες τὰς βάσεις τῆς μορφώσεως τοῦ νοῦς καὶ τῆς καρδίας, θελοῦσι καταστῆ ποτὲ χρηστοὶ οἰκογενεάρχαι, φιλόστοργοι πκτέρες, καλοὶ χριστιανοί, ἀγαθοὶ πολῖται καὶ ἀληθεῖς Ἕλληνες.

Τῆς ὀρθσκευτικῆς δὲ τῶν ἐγκαίνιων τελετῆς ἐπιτελεσθείσης, παρέρχομαι, ὑπὸ τῆς εὐμενοῦς τῶν συναδέλφων ψήφου κληθεὶς βραχέα τινα καὶ κατάλληλα τῇ περιστάσει λέξων.

Καὶ πρῶτον καθήκον μου ἱερὸν καὶ ἀπαραίτητον καὶ ὡς μέλους τῆς Ἐφορίας καὶ ὡς Κυδωνιάτου καὶ ὡς Ἕλληνος θεωρῶ ἴν' ἀπονεύω τὸν δίκαιον ἔπαινον καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς πατρίδος ἐκφράσω τῷ συμπολίτῃ ἡμῶν Εὐστρατίῳ Πανταβῶ, ὅστις καίτοι παιδείας ἄμοιρος, ἅτε ἐν καιροῖς χαλεποῖς τὰ ἔτη τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ηλικί-

ας διανύσας, ἐκτιμῶν ὅμως κατ' ἀξίαν τὰ ἐκ τῆς παιδείας ἀγαθὰ καὶ θέλων νὰ παράσχη εἰς ἄλλους τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ὧν αὐτὸς κακῆ μοίρα ἐστέρηται, στερούμενος δὲ τέκνων καὶ ἐννοῶν τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τοῦ μεγάλου τῆς ἐκκλησίας διδασκάλου Βασιλείου « κρείσσον μυρίων τέκνων πατέρα προσαγορεύεσθαι ἢ μυρίους στατῆρας ἔχειν ἐν βαλαντίῳ » ἀφειδῶς τοὺς στατῆρας τοῦ βαλαντίου αὐτοῦ ἐξάγαγὼν ἐδαπάνησε πρὸς ἀνέγερσιν τῆς Σχολῆς ταύτης, μέγα κενὸν ἐν τῇ πατρίδι ἡμῶν πληρώσας καὶ πατὴρ ὄντως γενόμενος τῶν μυρίων παιδῶν, οἵτινες μαθητεύουσιν ἐν αὐτῇ θὰ εὐλογῶσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὡς μεγάλου τῆς πατρίδος εὐεργέτου. Ὁ Εὐστράτιος Πανταβὸς ὡς ἀνθρωπος, ὡς φησὶν ὅτι μετὰ βραχὺ ἢ μακρὸν διάστημα χρόνου θὰ ἐκλείψῃ, ἐφ' ὅσον ὅμως μένει καὶ εἰς μόνος λίθος ἐπὶ ἕτερον ἐκ τῆς οἰκοδομῆς ταύτης, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ἡ πατρίς μας, ἐφ' ὅσον εἰς μόνον; Κυδωνιάτης ὑπάρχει ἐν τῇ ζοῇ, τὸ ὄνομα αὐτοῦ θέλει προφέρεισθαι μετ' εὐφημιῶν καὶ ἡ μνήμη αὐτοῦ θέλει ζῆσει ἀγῆρως καὶ ἀθάνατος εἰς γενεὰς γενεῶν.

Δίκαιος ἐπίσης ἔπαινος ὀφείλεται εἰς τε τοὺς ἐπιτρόπους τοῦ παρκειμένου ἱεροῦ ναοῦ Κυρίου Λεωνίδαν Κιογλοῦν καὶ Γεώργιον Χ'. Καμπούρην, οἵτινες πολλὰ ὑπὲρ τῆς ἀνιδρύσεως τῆς Σχολῆς ταύτης ἐμόχθησαν καὶ εἰς τὴν συμπολίτην ἡμῶν Κύριον Ἰζάνον Καμπούρην, ὅστις πάντα τὰ ἑαυτοῦ παριδῶν, ἀόκνως καὶ μετ' αὐταπαρνήσεως μυρίων ἐπαινῶν ἀξία, ἐπεστῆται ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς τε τὴν οἰκοδομὴν τῆς ἐν ἧ εὐρισκόμεθα Σχολῆς καὶ τὴν τῆς παλαιᾶς εἰς Παρθεναγωγεῖον διασκευὴν, ἐφ' ἧ εὐγνώμων αὐτῷ ἡ πατρίς ἐς αἶε ἐσται.

Ἐπ' ἐγκαινίοις δὲ Σχολῆς ὑπὸ πλουσίου τῆς καθ' ἡμᾶς κοινωνίας ἰδρυθείσης ἐπὶ τῶν Θεμελίων σχεδὸν τοῦ πρώτου τῶν Κυδωνιῶν Σχολείου, ἐξ οὗ ὡς ἀπὸ μικροῦ σπινθῆρος ἀνέλαμψεν ἡ φαεινὴ λαμπρὰς τοῦ Κυδωνιατικοῦ Γυμνασίου κληθεῖς ἵνα τὰ ἀρμόζοντα εἶπω, παντὸς ἄλλου προειλόμην ἵνα παραθέσω τοὺς ἐξῆς περὶ τῶν πλουσίων τοῦ ἔθνους ἡμῶν λόγους τοῦ αἰοιδίμου Κοραῆ, ὧν οἱ πλεῖστοι ἀρμόζουσι πληρέστατα εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς κοινωνίαν: οἱ μὲν πρῶτοι εἰς τοὺς δυστυχῶς ὀλιγίστους ἐξ ἡμῶν, οἵτινες δαπανῶσιν ἀφειδῶς ὑπὲρ τῆς παιδείας, οἱ δὲ τελευταῖοι εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν εὐπορούντων γονέων, οἵτινες φαίνονται ὀλιγίστων κερματίων φειδωλοὶ, περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν ἰδίων τέκνων προκειμένου, εἰς τοὺς παζαρεύοντας καπηλικῶς τὰ

διὰ τοὺς υἱοὺς των διδασκτρα, εἰς τοὺς ἀπειλοῦντας τὴν Ἐφορίαν ὅτι ἂν δὲν τοῖς κάμῃ συγκατάβασιν εἰς τὰ διδασκτρα θὰ πέμψωσι τὰ τέκνα των ἀλλαγῇ νὰ σπουδάσωσιν, ὡς ἂν πρόκειται νὰ ζημιωθῇ ἐκ τούτου ἡ Ἐφορία καὶ ὅχι αὐτοί, εἰς τοὺς στρέφοντας περιφρονητικῶς τὰ ὀπίσθια ἢ καὶ ὑβρίζοντας βαναύσως τοὺς φιλοπάτριδας καὶ φιλοκάλους πολίτας, οἵτινες ἀφήνοντες τὰ ἔργα των περιέρχονται πρὸς συλλογὴν συνδρομῶν ἢ πώλησιν γραμματίων τοῦ Λαχείου τῆς νῦν τὰ Σχολεῖα τῆς πατρίδος μας διευθυνούσης Ἀγαθοεργῆς Ἀδελφότητος καὶ τέλος εἰς τοὺς Ἐπιτρόπους ἐκείνους τῶν ἐκκλησιῶν, οἵτινες σπαχιλίκιον ἑαυτῶν τοὺς ἱεροὺς ναοὺς ὑποθέτοντες καὶ τοὺς ἐνορίτας δουλοπαροίκους, ἀρνοῦντα νὰ συνεισφέρωσιν ἐκ τοῦ περισσεύματος τοῦ Ταμείου ὑπὲρ τῆς ἐκπαίδευσως, ἀνυπόκτους ἀνάγκης τῶν ἐκκλησιῶν προφασίζόμενοι καὶ ἀνθιστάμενοι πεισματωδῶς καὶ εἰς αὐτὰς ἔτι τὰς διαταγὰς τῆς ἱεράς Μητροπόλεως, ἀφ' ἧς αὐτοδικαίως ἐξαρτῶνται οἱ τε ἱεροὶ ναοὶ καὶ αἱ τούτων περιουσίαι.

α Οἱ φιλογενεῖς πλούσιοι τῶν Γραικῶν, λέγει ὁ αἰμνῆστος ἐκεῖνος ἀνὴρ, ἐπληροφορήθησαν τὴν σήμερον ὅτι ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἀργυρὸς ἄλλο δὲν εἶναι, πλὴν εὐτελῆ μέταλλα, μῆτε γίνονται ἀληθινὰ χρήματα, πλὴν εἰς τὰς χεῖρας ἐκείνων, ὅσοι ἠξέουρωσι τὴν χρῆσιν καὶ μεταχειρίζονται αὐτῶν. Ἐπληροφορήθησαν ὅτι ὁ πλοῦτος χωρὶς παιδείαν καὶ ἀρετὴν τόσον εἶναι μακρὰν ἀπὸ τῆς ἀστολίζῃ τὸν ἔχοντα, ὥστε καὶ κάμνει φανερωτέραν αὐτοῦ τὴν γυμνότητα. Ἐπληροφορήθησαν ὅτι καὶ ἂν αὐτοῦ τοῦ Κροίσου τοὺς θησαυροὺς ἤθελαν ἀποκτήσει καὶ ἂν αὐτὰς τὰς πέτρας ἤθελον μάθει νὰ μεταβάλλωσιν εἰς χρυσίον, οὐδεμίαν τιμὴν θέλουσι λάβει πλὴν τῶν ἄλλων ἐθνῶν, ἐν ὅσῳ ἢ πικραῖς των εὐρίσκεται εἰς πτωχεῖαν καὶ ἀδοξίαν. Ἐπληροφορήθησαν τέλος πάντων ὅτι ἡ τιμὴ, μὲ τὴν ὁποίαν σπουδάζουσιν νὰ σκεπάσωσι τὴν γυμνωσιν τῆς πατρίδος ἐπαναστρέφει πολλαπλασία εἰς τὰς κεφαλὰς των.

α Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνδέχεται ὅλοι οἱ πλούσιοι τῶν Γραικῶν νὰ μὴ ἔχωσι τὸν αὐτὸν ζῆλον, δὲν ἤθελεν εἰσθαι περιττὸν νὰ εἶπω τινὰ καὶ πρὸς αὐτούς. Καὶ πρὸς μὲν τοὺς φιλαργύρους σιωπῶ, ἐπειδὴ εἶναι τόσον ἀναίσθητοι, ὅσον τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου τὰ μέταλλα, τὰ ὁποῖα ἐθεοποίησαν τὸ νὰ προσπαθῇ τις νὰ μεταβῆ τοιοῦτους ἀνθρώπους, ἤθελεν εἰσθαι τὸ αὐτὸ καὶ τὸ νὰ λέγῃ τὸν χρυσόν, γενεὴ ἀργυρὸς ἢ τὸν ἀργυρον γενεὴ χρυσός.

« Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ εὐτελέστατον ἀνδράποδον, ὦ φίλοι πλούσιοι, δύνανται πολλάκις ἡ τύχη νὰ δώσῃ θησαυροὺς μεγάλους χρημάτων· ἀλλὰ μόνος ἔστις ἔχει γενναίαν ψυχὴν, ἡξέυρη τὴν ἀληθῆ χρῆσιν τοῦ πλοῦτος. Ἡ ἀληθὴς χρῆσις τοῦ τῆν σήμερον εἶνε τὸ νὰ δαπανᾷτε εἰς θεραπείαν τῆς πληγωμένης καὶ νοσοῦσης πατρίδος, νὰ ἀγοράζητε φάρμακα, νὰ πληρῶναιτε ἰατροῦς. Τὰ φάρμακα εἶνε τῶν ἐπιστημῶν τὰ φῶτα, οἱ ἰατροὶ εἶνε οἱ ἐπιστήμονες καὶ συνετοὶ ἄνδρες. Τί σὰς χρησιμεύει ὁ πλοῦτος ὅταν δὲν ἡξέυρητε νὰ τὸν μεταχειρισθῆτε εἰς ἀνατροφήν καὶ παιδείαν τῶν ἰδίων τέκνων; Τίς ἡ ὠφέλεια ἀπὸ τοῦ ν' ἀρῆσθε θησαυροὺς χρημάτων εἰς κληρονόμους, τῶν ὁποίων ἡ ἀπαιδευσία θέλει κάμει τὸν πλοῦτον κακίας καὶ ὄχι ἀρετῆς ὄργανον; Τί καλὸν περιμένετε ἀπὸ τὸν πλοῦτον, ὅταν δὲν συνοδεύηται μὲ τὴν τιμὴν; Μήπως δύναται μόνος ὁ χρυσὸς νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἀισχύνην τοῦ νὰ λέγησθε ἀπαιδευτῶν τέκνων ἀπαιδευτοὶ γονεῖς ἢ βαρβαροῦσθαισις πατρίδος βαρβαρώτατοι πολῖται;

« Ἐνωθῆτε λοιπὸν καὶ σεῖς μὲ τοὺς ζηλωτὰς τοῦ γένους πλοῦτος; διὰ τὸ ὄνομα καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τῆς κοινῆς ἡμῶν πατρίδος καὶ συνεισφέρετε ἕκαστος τὸ κατὰ δύναμιν, ἐπειδὴ ἡ πατρίς εὐρισκομένη εἰς δυστυχίαν δὲν ἔχει δημόσιον θησαυρὸν.

« Πολλαπλασιάσατε τὰ Σχολεῖα καὶ τὰς βιβλιοθήκας.

« Ἀντὶ τοῦ νὰ λυπήσθε τὴν εἰς τὰ καλὰ καὶ χρήσιμα δαπάνην, χρέος ἔχετε νὰ εὐχαριστῆτε τοῦ θεοῦ τὴν πρόνοιαν, ὅτι σὰς ἐγέννησεν εἰς περιστάσεις καὶ καιροὺς τοιοῦτους εἰς τοὺς ὁποίους, μὲ μόνον τὸ περίσσειμα τῶν ὑπαρχόντων δαπανώμενον φρονίμως δύνασθε ν' ἀποκτήσῃτε μνήμην ἀθάνατον, ἐπωνομασθέντες εὐεργεταὶ τῆς πατρίδος.

« Ἄν δὲν σὰς κινή εἰς συμπάθειαν καὶ ἐντροπήν τῆς πατρίδος ἢ γύμνωσις, ἢ σὰς κινήσῃ καὶ ἡ πρόνοια τῶν ἰδίων τέκνων. Ὅταν ἡ πατρίς φωτισθῇ, δὲν ἔχετε πλέον ἀνάγκην νὰ τὰ ξενιτεύητε, ἀλλὰ αὐτοῦ εἰς τὰ πατρικὰ ἀγκάλια καὶ ὑποκάτω εἰς τοὺς πατρικοὺς οφθαλμοὺς, θέλετε βλέπει καὶ ἀπολαβεῖ τοὺς καρποὺς τῆς παιδείας τῶν καὶ τὸ σέβας τῶν τόσοις περισσώτερον, ὅσον ἡ παιδεία διδάσκει καθῶς τὰλλα οὕτω καὶ τὰ πρὸς τοὺς γονεῖς καθήκοντα.

Καὶ ταῦτα μὲν ὁ ἀείμνηστος Κοραΐς, ὁ τὸν βίον αὐτοῦ τὸν μακρὸν ὅλον πρὸς φωτισμὸν τοῦ ἔθνους κατατρίψας τοὺς πλουσίους συνέβούλευεν.

Ἐνωθῶμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς μετὰ τῶν ζηλωτῶν τῆς παιδείας πλουσίῳ διὰ τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος καὶ συνεισφέρωμεν ἕκαστος τὸ κατὰ δύναμιν ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων μας μνηθῶμεν τοὺς πρὸ τοῦ 1821 προγόνους ἡμῶν, οἵτινες ἐν χαλεπωτάτοις καιροῖς ζῶντες κατόρθωσαν νὰ συστήσωσι τὴν περιφημὸν τῶν Κυδωνιῶν Ἀκαδημίαν, ἣτις κατέστησε γνωστὸν καὶ εἰς τὰ πέρατα τοῦ Κόσμου αὐτὸ τὸ ὄνομα Κυδωνίαι.

Γείναντες δ' ἤδη χεῖρας ἐκείτιδας πρὸς τὸν ὑψίστον τὸν δοτῆρα παντὸς ἀγαθοῦ δεηθῶμεν ὅπως μηδέποτε ἀποστρέψῃ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Σχολῆς ταύτης τῆς ἐπαγγελλομένης νὰ θέσῃ ἐν ταῖς ἀπαλαῖς τῶν μαθητευσόντων καρδίαις τὰς βάσεις ὀγίους καὶ ἑλληνοπρεποῦς παιδείου· ὅπως τὸ Πανάγιον αὐτοῦ πνεῦμα σκέπῃ τοὺς τε διδάζοντας καὶ διδασκησομένους· ὅπως καὶ ὅταν ἡμεῖς οἱ εἰς τὴν χαρμόσυνον ἑορτὴν ταύτην συνηγμένοι, δὲν θὰ ὑπάρχωμεν πλέον, διατηρῆ αὐτὴν εἰς τὰς ἐπαρχομένας γενεὰς παιδείας καὶ ἀρετῆς φυτῶριον;

Εὐξώμεθα ὅπως καθὼς ἡ Σχολὴ αὕτη εἶναι πρότυπον δημοτικῆς σχολῆς κατὰ τὸ νέον ἐκπαιδευτικὸν σύστημα, φωτίσῃ καὶ τοὺς προὔχοντας ἡμῶν καὶ ἡμᾶς ἅπαντας ἐν ἀπεκιδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον, ἀποσκορακίσωμεν ἐκ μέσου ἡμῶν τὰς ἐρίδας, τοὺς κομματισμούς καὶ τὰς μικροφιλοτιμίας καὶ καταστῶμεν πρότυπον ἐχρόσης καὶ τὴν πρόθεον ἐπιζητούσης κοινωνίας.

Δηθῶμεν τέλος αὐτοῦ ὅπως παράσχῃ ὑγείαν καὶ μακρότητα ἡμερῶν τῷ Σεβασμιωτάτῳ ἡμῶν Ποιμενάρχῃ, τῷ ζηλωτῇ παντὸς ὅ,τι καλὸν καὶ ἀντελεστικὸν πρὸς τὴν πρόθεον, τῷ καλῷ τούτῳ τοῦ Εὐ-ἀγγελίου παιμένι, ὅστις καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων, καὶ τῷ ἰδούσαντι τὴν Σχολὴν ταύτην Εὐστρατίῳ Πανταβῷ, τὸν ὁποῖον εὐχόμεαι, παραλλάσσων ὀλίγον τὸ τοῦ Ἰσοκράτους νὰ μνηθῶσι καὶ ἄλλοι τῶν παρ' ἡμῖν πλούσιοι ὅπως αὐτοὶ τ' ἐν μεγάλῃ δόξῃ τὸν βίον διαγάγοιεν καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν εὐδαίμονα ποιήσαιεν. Γένοιτο !

Τοῦ Κυρίου Σταυρίδου ἐν μέσῳ τῶν χειροκροτημάτων τοῦ παρεστῶτος λαοῦ κατελθόντος τοῦ βήματος, ὁ Σεβασμιώτατος Ἅγιος Ἐφέσου δι' εὐφροδῶς ὁμιλίας ἐξύμνησε τὰ ἐκ τῆς παιδείας ἀγαθὰ, παρώτρυνε τὸν λαὸν « Δράξασθαι παιδείας » καὶ ἤρξατο ὑπὲρ μακροημερεύσεως τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς Σχολῆς.

Τὴν θυμὴν ταύτην ἑορτὴν ἐπεσφράγισεν ἄσμα τῶν μαθητῶν ἐπὶ τούτῳ ποιηθέν, ἐνῶ οἱ παῖδες ἐδέοντο τοῦ Ὑψίστου ὑπὲρ τοῦ Ἀνακτοῦ, τῶν Ἐφθόρων, καὶ τοῦ Κυρίου Εὐστρατίου Πανταβουῦ ὅστις ἔκτισε τὸ ὄρατον αὐτῶν Σχολεῖον, μεθ' ὃ ἅπαντες οἱ παρόντες μέχρι δακρύων συγκεκλινημένοι ἀπῆλθον ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια.

ἈΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ ΟΡΦΑΝΟΥ.

— Διέ, μάνα, στὴν ἀνατολὴ τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας
φαίνεται στὸν ὀρίζοντα καὶ φέγγει ὁ αἰθέρας
τὸ φεγγαράκι μοναχὸ τὸ δρόμο τοῦ περνάει
καὶ τὸ ἀηδόνι ἑλιθερὰ στὰ δάσος τραγουδοῦν
Ἔρχεται ἡ αὐγούλα
ὦ δόλια μου μανοῦλα.

Γιὰ ζήτησε τ' ἀδελφιά μου νὰ τ' ἀποχαιρετησω
καὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἔλα νὰ τὰ φιλήσω
γιατὶ σὲ διὸ ἢ τρεῖς στιγαῖς μὲ χάνουν τὰ καυμένα,
καὶ σὰ δὲ μ' ἴδουν ὑστέρᾳ θὰ μείνουν πικραμένα,
Κ' ἐφθάσεν ἡ αὐγούλα,
ὦ δόλια μου μανοῦλα.

— ὦ ὀρφανό μου δύστυχο, μετάνυγτ' εἶν' ἀκόμα
καὶ τὸ φεγγάρι μοναχὸ πετᾷ στ' ἀπάνω δῶμα.
Γιὰ σύχασε παιδί μου,
καὶ τρέμει τὸ κορμί μου.
Γιὰ πάψε καὶ τὸ αἷμά μου παγώνει στὴ καρδιά μου
Σπαράζουνε καὶ λυόνουνε ἔλα τὰ σώθηκά μου.
Γιὰ πάψε πλεοῦ παιδί μου,
καὶ φεύγει ἡ ψυχὴ μου.

— Ἄχ καὶ τὰ σπλάγχχνα λυόνουνε, μανοῦλα, τὰ δικά μου
μὲ πέρνει τὸ παράπονο, τρέχουν τὰ δάκρυά μου.

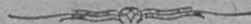
σάν τὸ λαγκάδι τὸ Φολὸ γιὰ τὴ πικρὴ ὀρφάνια
καὶ τώρα, ποῦ θὰ στερηθῶ τὸ δύστυχο τὴ μάνα.
"Αχ! ἄργησε, αὐγούλα,
καὶ χάνω τὴ μανούλα.

Παρηγοριά, μανούλα μου, θάχωμε τὸ φεγγάρι
καὶ τὸ ἀστέρι τὸ λαμπρὸ κι' ὀλόχρυσο τοῦ "Δρη.
Αὐτὰ θὰ μᾶς παρηγοροῦν σὰ βρίσκωμαι στὰ ξένα,
καὶ τὸ γλυκὸ τὸν ἀσπασμὸ θὰ φέρνουν ἀπ' ἐμένα
ἀπάνω στὴν αὐγούλα
στὴ δόλια μου μανούλα.

"Αχ! ἔχε γειά. "Αχ! ἔχε γειά, ὦ δύστυχη μανούλα
ἦλθ' ὁ καιρὸς τοῦ χωρισμοῦ ἦλθε πλειὸ ἢ αὐγούλα.
Τὸ ὕστερο παρακαλῶ νὰ λάβω τὴν εὐχὴ σου
γιὰ σύντροφο καὶ ν' ἀσπασθῶ τὸ χέρι τὸ δεξιὸ σου.
"Αχ! ἔχε γιὰ μανούλα,
Γιὰτ' ἦλθε ἡ αὐγούλα.

—Φύλαγε τὸ παιδάκι μου, παρθένα Παναγιά μου,
ποῦ φεύγει ὀλομόναχο μέσ' ἀπ' τὴν ἀγκαλιά μου,
κι' ἀξιώσέ με νὰ τὸ διῶ καθῶς θέλ' ἡ καρδιά μου,
νὰ πάψουνε τὰ βάσανα νὰ πάψουν τὰ δεινά μου.
Ναί ἄκουσε κι' ἐμένα
τὴ δύστυχη, Παρθένα.

Κ. Α. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Ἀνακαλυφθὲν τῷ 1845 ἐν Ἐρεσσῷ κωμοπόλει τῆς νήσου Λέσβου κατὰ τὴν
 θέσιν Χλιαρὰ ἐπὶ μαρμαροῦ ἔχοντος μήκος 0, 64 μέτρ. πλάτος
 0, 48 μέτρ. καὶ πῶχος 0, 24 μέτρα

Α'. ΠΛΕΥΡΑ ΜΑΡΜΑΡΟΥ

πολιορκηθε . . . .

. . . . ἐν . . . πολιτῶν οἱ νόμοι. σ εκαιτο . . . . . ς
 διασυριοῖς στατῆρας εἰσέπραξε καὶ τοῖς Ἑλληνας ἐλαΐζετο καὶ
 τοῖς βωμοῖς κατέ. σκαψε τῷ Διὸς τῷ Φιλιππίῳ καὶ πόλεμον
 ἐξαράμενος πρὸς Ἀλέξανδρον καὶ τοῖς Ἑλληνας τοῖς μὲν πολίταις
 παρελόμενος τὰ ὄπλα ἐξέκλεισε ἐκ τῆς πόλιος πανδομί, ταῖς δὲ γυ-
 ναῖκας καὶ ταῖς θυγατέρας συλλαβῶν καὶ ἔρξας ἐν τῇ ἀκροπόλει τρις-
 χιλίοις καὶ διακοσίοις στατῆρας εἰσέπραξε, τὰν δὲ πόλιν καὶ τὰ ἱε-
 ρὰ διαρπάξαις μετὰ τῶν ληϊστῶν ἐνέπρησε καὶ συγκατέκαυσε σώ-
 ματα τῶν πολιτῶν καὶ τὸ τελευταῖον ἀφικόμενος πρὸς Ἀλέξανδρον
 κατεψεύδετο καὶ διέβαλλε τοῖς πολίταις κρῖναι μὲν αὐτὸν κρυπτᾶ
 ψάφῳ καὶ ὁμόσσαντας περὶ θανάτου, αἱ δὲ κε καταψηφισθῆ θάνατος,
 ἀντιτιμασάμενῳ Ἀγωνίπῳ τὴν δευτέραν διαφορὰν ποιήσασθαι εἰρω-
 τῶντας αἱ δὲ αὐτὸν ἀποθάνῃν, αἱ δὲ κε, καλλαφθέντος Ἀγωνίπῳ
 τῆ δίκῃ, κατάγῃ τίς τινα τῶν Ἀγωνίπῳ ἢ εἴπῃ ἢ προθῆ περὶ
 καθόδῳ, ἢ τῶν κτημάτων ἀναδόσις, κατάρτα τον ἔμμεναι καὶ αὐ-
 τὸν καὶ γένος τὸ κήρυ, καὶ τᾶλλα ἔνοχος ἔστω τῷ νόμῳ τῷ τὴν
 στάλλαν ἀνελόντι τὴν περὶ τῶν τυράννων καὶ τῶν ἐκγόνων, ποιή-
 σασθαι δὲ καὶ ἐπάραν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἅπαντα τῷ μὲν δικάζοντι καὶ
 προθέντι τῇ πόλι πάντα δίκαια εὖ ἔμμεναι, τοῖς δὲ παρὰ τὸ δικαι-
 ον τῶν ψάφον φερόντεσσι τὰ ἐναντία τούτων. Ἐδίκασαν ὀκτακόσιοι
 ὀγδοήκοντα τρεῖς ἀπὸ ταυτῶν ἀπέλυταιν ἑπτὰ, αἱ δὲ ἄλλαι κατεδι-
 κασαν . . . . . ἐχρημάτισεν ὁ δᾶμας περὶ ὧν οἱ
 πρέσβεις ἀπαγγέλλοισι οἱ πρὸς Ἀλέξανδρον ἀποσταλλέντες καὶ Ἀ-
 λέξανδρος τὴν διαγραφὰν ἀπέπεμψε, ἀφικόμενων πρὸς αὐτὸν τὸν
 πρότερον τυράννων ἀπογόνων, Ἡρωῖδα τε τῷ Τερτικωνεῖῳ τῷ Ἡρα-
 εῖῳ καὶ Ἀγησάμενος τῷ Ἐρμησιδεῖῳ, καὶ ἀπαγγελλαμένων πρὸς

Ἀλέξανδρον, ὅτι ἔτοιμί εἰσι δίκας ὑποσχῆν πάντων τῶν ἐγκλημμάτων ἐν τῷ δάμῳ . . . ε . ἔδοξε τῷ δάμῳ Ἐπειδῆ . . .

Β'. ΠΛΕΥΡΑ ΜΑΡΜΑΡΟΥ (πάχος).

. . . . . τῷ δικάζοντι καὶ προθέντι τῆ πόλει καὶ τοῖς ἀστοῖσι τὰ δίκαια εὖ ἔμμεναι καὶ αὐτοῖσι καὶ ἐκγόνοισι, τῷ δὲ παρὰ τοῖς νόμοις καὶ τὰ δίκαια δικαζόντεςοι τὰ ἐναντία ὁμνυν δὲ τοῖς πολίταις τοῖς δικάζοντας ἢ μὲν δικάσω πάντα ὅσα μὲν ἐν τοῖσι νόμοισι ἐνι, κατ τοῖς νόμοις τὰ δὲ ἄλλα ἐπικρίναις ὡς ἄριστα καὶ δικαιοῦτατα, καὶ τιμάσω, αἶ κε καταγνώῳ, ὀρθῶς κ' αἰσίως· οὕτω ποιήσω ναὶ μὰ Δία καὶ Ἄλιον.

Γ'. ΠΛΕΥΡΑ ΜΑΡΜΑΡΟΥ

. . εν . . . ἦ . . . λι . . . . . ιτη . . . . .
 . . . . . νλιλι . . . . . ν Ἀλέξανδρος . . . . .
 . . . . . ἐρρῶσθαι . . . . .
 . . . . . σερολλε . . . . .
 . . . . . τεδ . . . . . λνλ . . . γσ οιχ . . . . .
 . . . ἦ . . . . . ντ . . . . . κατὰ τῶν τυράννων καὶ τῶν ἐμ πόλει οἰκηθέντων καὶ τῶν ἐκγόνων . . . . . καὶ ταις γραφαῖς . . . ε . . . . . τὰν ἐκκλησίαν. Ἐπειδῆ καὶ τῷ δάμῳ ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος διαγραφὰν ἀποστέλλαις προσέταξεν Ἐρεσίοις κρῖναι ὑπὲρ τε Ἀγώνιππῳ καὶ Εὐρισιλάῳ, αἶ δεῖ παρῆν αὐτοῖς τὰς δίκας, ἀκούσας τὰν διαγραφὰν δικαστήριον καλέσαις κατὰ τοῖς νόμοις, ὁ ἔκρινεν Ἀγώνιππομ μὲν καὶ Εὐρισίλαον τεθνάκην, τοῖς δ, ἀπογόνοις δοκῆν ἐνόχοις ἔμμεναι τῷ νόμῳ τῷ ἐν τῷ στάλλῳ τὰ τε ὑπάρχοντα πεπραῶσθαι αὐτῶν κατὰ νόμον, ἐπιστέλλαντος δὲ Ἀλεξάνδρω καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπὸ . α . . ὦρε . . . καὶ τῶν κασιγνήτων
 Ι ω(ν) Ἐρμωνος καὶ Ἡραίου, τῶμ πρότερον τυραννησάντων τᾶς πόλις, καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν, κρῖναι τὸν δᾶμον, πότερον δοκεῖ καταπορεύεσθαι αὐτοῖς ἢ μὴ, ὁ δὲ δᾶμος ἀκούσαις τὰς διαγραφὰς δικαστήριόν τε αὐτοῖς συνήγαγε κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰν Διαγραφὰν τῷ βασι-

λέως Ἀλεξάνδρω, ὃ ἔγνω, λόγων ρηθέντων παρ' ἀμφοτέρων, τόν τε νόμον τόν κατὰ τῶν τυράννων κύριον ἔμμεναι καὶ φεύγην αὐτοῖς κατ' τόν νόμον δεδόχθαι τῷ δάμφ κύριον μὲν ἔμμεναι κατὰ τῶν τυράννων καὶ τῶν ἐμ πόλι οἰκηθέντων καὶ τῶν ἀπογόνων τῶν τούτων τόν τε νόμον τόμ περὶ τῶν τυράννων γεγραμμένου ἐν τῇ στάλλᾳ σύμπαντα καὶ ταῖς διαγραφαῖς τῶν βασιλέων ταῖς κατὰ τούτων καὶ τὰ φαρίσματα τὰ πρότερον γραφέντα ὑπὸ τῶν προγόνων καὶ ταῖς ψαφοφορίαις ταῖς κατὰ τῶν τυράννων· αἱ δὲ κέ τις παρὰ ταῦτα ἀλίσκεται τῶν τυράννων τῶν ἐμ πόλι οἰκηθέντων ἢ τῶν ἀπογόνων τῶν τούτων τις ἐπιβαίνων ἐπὶ τὰν γὰρ τὰν Ἑρεσιῶν, . . . δυωνδ . . . . βουλευσασθαι καὶ προτιθέναι ἐν στάλλᾳ . . . . .

Συνέχεια τῆς τρίτης πλευρᾶς σελ. 259.

Φιλίππῳ

Αἱ μὲν κατὰ τῶν φυγάδων κρίσεις αἱ κριθεῖσαι ὑπὸ Ἀλεξάνδρου κύριαι ἔστωσαν, καὶ ὧν κατέγνω φυγὴν, φευγέτωσαν μὲν, ἀγώγιμοι δὲ μὴ ἔστωσαν. Πρότανις Μελίδωρος Βασιλεὺς Ἀντίγονος Ἑρεσιῶν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χεῖρην. Παρεγένοντο πρὸς ἡμᾶς οἱ παρ' ὑμῶν πρέσβεις καὶ διελέγοντο, φάμενοι τὸν δῆμον κομισάμενον τὴν παρ' ἡμῶν ἐπιστολὴν, ἣν ἐγράψαμεν ὑπὲρ τῶν Ἀγωνίππου υἱῶν, ψηφίσμά τε ποιήσασθαι, ὃ ἀνέγνωσαν ἡμῖν, καὶ αὐτοὺς ἀπε . . . . . ας . . . . .

ΑΦΡΟΝΤΙΣΙΑ.

—οοο—

Ἀφῆτέ με φροντίδες
καὶ μάταιαι ἐλπίδες
Ἀφῆτε νὰ χαρῶ
Τὴν ἄνεσιν, αὐτῆς μου
Τῆς ἀνθηρᾶς ζωῆς μου
Τὸν εὐδίο καιρό.

Σκληρὰ μελγχολία,
Καὶ λύπης ἀθυμία,
Καὶ κάθε τι δεινόν,

Ἄπέλθετε! χαθῆτε!

Ποσῶς μὴ μ' ἐνοχλήτε!

Τί με ἡμᾶς κοινόν;

Μ' αὐτὴν τὴν κόσσυφόν μου

Τὸν φίλον μουσαϊκόν μου

Ἄραυ' ἐγὼ πλαυτῶ,

Καὶ με τὰς ἀηδόνας

Τὰς μελωδοὺς τρυγόνας

Τί πλέον νὰ ζητῶ;

Ἄν γῆ; οὐδένα βῆμα

Μὲ ἴδωκεν ὡς κτῆμα

Ἡ τύχη θ' ἀμοιρῶ;

Γι' αὐτὸ νὰ σκυθρωπάσω,

Νὰ μὴ διασκεδάσω,

Νὰ παίξω νὰ χαρῶ;

Λοιπὸν ἄς εὐθυμήσω!

Τὰ πάντ' ἄς λησιμονήσω,

Κ' εὐθὺς μετὰ χαρᾶς

Ἄς τρέξω εἰς λειμῶνας

Εἰς κήπους κ' εἰς βετῶνας

Κ' εἰς λόχμας δροσεράς.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Α΄.

Ὁ Ἐμίρης κάθηται ἔμπροσθεν τῆς μεγαλοπρεποῦς σκηνῆς του ἐπὶ προσκεφαλαίων ἐκ βελούδου καὶ πορφύρας. ὁ μανδύας του ἀστράπτει ἀπὸ πολυτίμου λίθου, καὶ πλούσιον κυρτὸν ξίφος λάμπει πλησίον του.

Ὁ Σιρ Οὐόλφραμ ἴσταται ὄρθιος ἐνώπιόν του, χωρὶς νὰ βλέπῃ οὔτε δεξιά οὔτε ἀριστερά· τὰ δὲ τεμάχια τοῦ πιστοῦ ξίφους του κεῖνται ἐκεῖ που διεσπαρμένα κατὰ γῆς.

Καὶ ἐν τούτοις εἶνε ἀγέρωχος, ἡ δὲ κεφαλή του ὑψοῦται ὑπερήφανως ὡς ἐάν ἦτον ὁ κύριος τῶν τόπων τούτων· ἡ δὲ ὀργὴ τοῦ Ἐμίρου εἰς τὸ βλέμμα τοῦτο, ἐγείρεται, καθίηται καὶ ἐξανασηκῶνεται.

— Χριστιανέ, ρίψε ἐν βλέμμα ὀλοτρόγυρά σου πρὶν σὲ σιδηροδέσουν. Ἴδὲ πόσον αὐθάδης ἦσο εἰς τὴν ἐπιχείρησίν σου, καὶ πόσον ἐλεεινὸς εἶσαι ἤδη ἐνώπιόν μου· ὁ βραχίον σου ἀπέβη ἀδύνατος, τὸ ξίφος σου εὐθραυστον, αὐτὸς ὁ ἵππος σου κακῶς σὲ ὑπηρέτησε, καὶ τὸ φόρεμά σου εἶνε πολὺ ἄθλιον παραβαλλόμενον πρὸς τὸ ἰδικόν μου! Πόσον πτωχὸς πρέπει νὰ ἦσαι εἰς τὸ φρούριόν σου! Ἐν τούτοις γινώριζε ὅτι, ἂν σὲ εὐρεθῇ πρᾶγμα ὅμοιον τοῦ ὁποίου ἐγὼ νὰ μὴν ἔχω, θέλεις ἐλευθερωθῆ· ἄλλως, μα τὸν Ἄλλᾳχ θέλω κόψει τὴν κεφαλὴν σου.

— Ἐχω τὴν γυναῖκά μου· ἀπεκρίθη ὁ εὐγενὴς αἰχμάλωτος.

— Τὴν γυναῖκά σου! ἐπανελάβεν ὁ Ἐμίρης γελῶν· αὐτὴ θὰ ἦνε οὐτιδανὴ παραβαλλομένη καὶ μὲ τὴν τελευταίαν τῶν συζύγων μου.

Καὶ ὁ Σιρ Οὐόλφραμ λέγει.

— Εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔχη ποτὲ τοιαύτην γυναῖκα.

Β΄.

Ἡ Ἄγνη εὐρίσκεται μόνη εἰς τὸν θάλαμόν της, καὶ παρατήρεῖ ἀπλήστως τὸ εἰς τὰς ἀγκάλας της κοιμώμενον τέκνον της. . . . Τὸ δάσος αἴφνης πληροῦται σκότους, ἐσπερινὸς ἄνεμος μύχεται εἰς τοὺς κλάδους τῶν φυλλοῦν, καὶ ἡ σελήνη ὑψοῦται εἰς τὸν οὐρανὸν προκύπτουσα ἀνὰ μέσον μολυβδοχρῶν νεφελῶν.

Εἶχεν ἤδη ἀποθέσει τὸ τέκνον της ἐπὶ τοῦ λίκνου, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, ὁπότε ἐμφρηνίζεται ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύ-

φρας ὁ ἵπποκόμος τοῦ Σίρ Οὐόλφραμ.
— Ἄ! Θεέ μου! μήπως με φέρη; κυμῖαν θλιβεράν εἶδαι; μήπως ὁ
δευγενῆς σύζυγός μου δὲν ζῆ πλέον;
— Μὴν κλαίεις, καλή μου Κυρία, ὁ ἴδιος με στέλλει.
— Ἄ! τώρα ἀναπνέω τοῦλάχιστον με ἄνεσιν! καὶ εἶπέ με τὰ αἰ-
τίων τῆς ἀποστολῆς σου τχύτης;
— Ἰδοὺ οἱ λόγοι: οὐς μοὶ ἐπιφόρτησε γὰρ διαβάσω πρὸς τὴν καλὴν μου
Κυρίαν.

— Ὑπάγε εἰς τὸ φρούριον καὶ εἶπέ εἰς τὴν σύζυγόν μου γὰρ στολισθῆ
με τὰ πολυτιμότερα στολιδιά της, καὶ διελευθέρωσα τὴν θάλασσαν γὰρ ἔλ-
θη ἐδῶ καὶ γὰρ φέρη τὴν ἀπελευθέρωσιν μου. »

Ἡ Ἄγνη κυριεύεται ὑπὸ λύπης. — Δὲν ἔχω, εἶπε, οὔτε μαργαρίτας
οὔτε ἀδάμαντας περὶ τίνων λοιπὸν πλούσιον στολιδίων ὁμιλεῖ ὁ σύζυ-
γός μου;

Καὶ ἤρχισε γὰρ πρᾶτεύηται ἔμεινε δὲ ὅλην τὴν νύκτα γονατιστῆ, καὶ
ἅμα ὡς διεγέλασεν ἡ ἡμέρα ἐσφόγγισε τὰ δάκρυά της, καὶ προσαρτή-
σασα σταυρὸν εἰς τὸν πρᾶχλόν της, εἶπεν εἰς τὸν ἵπποκόμον·

— Ἀγώμεν· ὁ Θεὸς μοὶ ἀπεκάλυψε τὸν σκοπὸν τοῦ συζύγου μου.

Γ

Δευτέρην ἄδη φοράν ὁ Ἐμίρης κάθηται ἔμπροσθεν τῆς σκηνῆς του,
καὶ πλησίον του ὁ Σίρ Οὐόλφραμ ἀλυσίδετος, τοῦ ὁποίου τὰ ἀνυπό-
μονα βλέμματα στρέφονται πρὸς τὴν θάλασσαν.

Αἱ γυναῖκες τοῦ Ἐμίρου κάθονται σιωπηλῶς ὀλοτρόγυρά του μαρ-
γαρίται καὶ ρουβίνια λάμπουν εἰς τὰς κεφαλὰς καὶ τὰ στήθη των, καὶ
ὁ Ἐμίρης τὰς θεωρεῖ μεθ' ὑπερηφάνιας. Ἄλλ' οὐδὲ ἐν ἐρωτικὸν βλέμ-
μα δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ βλέμματα του, πλὴν τοῦ βλέμματος τοῦ
ἐκφράζοντος δουλικὸν καὶ χαῦνον φόβον.

— Χριστιανέ! ἔχεις ἀκόμη τὴν αὐτὴν πεποίθησιν ἀφ' οὗ πλέον τὰς
εἶδες; τί ἄρα γε θέλει εἶσθε ἡ σύζυγός σου ἐνώπιον τόσων καλλωνῶν
χαρτοδοῦτων;

— Ἄς ἔλθῃ ἡ ἴδία καὶ τότε θέλεις κάμει τὴν ἐκλογὴν καὶ προτίμησιν.
Καὶ ὁ Ἐμίρης στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ κυρτοῦ δαμασκηνοῦ ξίφους του
τοῦ περιβρεομένου ὑπ' ἀδάμαντων καὶ ἄλλων πολυτίμων λίθων, κύ-
πτει ὀλίγων καὶ διακρίνει πρὸς τὴν ὄχθην ἀνθρώπους ἀποβιβαζομένους
τῆς λέμβου.

— Δὲν ἐπίστευα ποτὲ, λέγει νὰ ὑπάρχει γυνὴ ἀγαπᾶσα τοσαύτον τὸν σύζυγόν της ὥστε νὰ ἐπιχειρισθῆ πρὸς χάριν του τοιοῦτον ταξείδιον.

Ἐν τούτοις ἡ Ἀγνή, ἡ ὠραία καὶ γαλῶσσα Ἀγνή, προχωρεῖ φέρουσα τὸ τέκνον της ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ ἔχουσα τὸ ἦθος εὐγενὲς ἐκ μετριοφροσύνης.

Ὁ Ἐμίρης βλέπων αὐτὴν προχωροῦσαν καὶ διασκελλίζουσαν ἀνυπερίβως τὰς ὁδοὺς, αἰσθάνεται ἑαυτὸν συγκεκινημένον, πρᾶγμα πρῶτον τότε συμβαῖνον αὐτῷ· αὐτὴ δὲ πλησιάζουσα ἔσπευσε νὰ ἐρωτήσῃ· εἰπέτε μοι ποῦ εἶνε ὁ σύζυγός μου! εἶμαι ἐκείνη τὴν ὁποίαν προσεκάλεσε.

Ταῦτα λέγουσα ῥίπτει ὀλοτρόγυρα τοὺς πλήρεις χάριτος ὀφθαλμοὺς της ἀπαίσιος ἤχος ἀλύσεων συγκρουομένων προσβάλλει τὰ ὦτα της, καὶ αὐτὴ ἀναγνωρίζει τὸν σύζυγόν της· ῥίπτονται κλαίοντες ὁ εἷς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἄλλου, τῷ προσφέρει τὸ τέκνον του, οὗτος δὲ τὸ σφίγγει ἐπὶ τῆς καρδιάς του. Καὶ εὐθὺς μετὰ ταῦτα πίπτει πρὸ τῶν γονάτων τοῦ Ἐμίρου λέγουσα· — Λάβε εὐσπλαγχνίαν πρὸς τὸ ἀθῶον τοῦτο πλάσμα, καὶ ἀπόδος αὐτῷ τὸν πατέρα του· ἂν δὲ ἔχῃς ἀπόφασιν νὰ τὸν θανατώσῃς θανάτωσον καὶ ἡμᾶς μετ' αὐτοῦ.

Ὁ Ἐμίρης ἀμφιταλαντεύεται ἐπὶ μικρὸν καὶ εἶτα λέγει·

— Ἐγέρθητι· τὸν ἔσωσες, διότι δὲν ἔχω γυναῖκα ὡς σὺ καὶ ἐκτείννας τὴν χεῖρα εἰς τὸν Σιρ Οὐόλφοραμ ἐπρόσθεσεν·

Ἔσο ἀπὸ σήμερον φίλος μου· πλὴν δὲν θὰ ἀρνηθῆς βέβαια νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι με ἐνίκησας διὰ μαγείας τινός. Ὁ δὲ νέος ἀπεκρίθη·

— Ἴδου ὄλη ἡ ὑπεροχὴ καὶ ἡ μαγεία· ἡ γυνὴ αὐτῆ, εἶνε πιστὴ σύζυγός μου καὶ καλὴ χριστιανή!

Λύσις Θ'. Αἰνίγματος Βιβλίου.

— 000 —

ΑΙΝΙΓΜΑ Ι'.

Εἶμαι τι ἄψυχον,

Καὶ ὅμως προφερόμενον ἐκφράζω πόνον·

Τὸ ἐν τῶν συστατικῶν μου εἶνε ἀχώριστον τῆς χερῆς·

Καὶ τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς σπουδαίου στρατιωτικοῦ σώματος·

Τὸ ἔτερον καὶ τοι ὄν μέγα καὶ μακρὸν,

Ἀποτελεῖται ὅμως ἐκ δύο μηδενικῶν·

Ἀμφότερα δὲ σχηματίζουσι τὸν ἀριθμὸν 1400.

Σ. Σ. Ἡ ἐν σελίδι 260 συνέχεια τῆς τρίτης πλευρᾶς, εἶνε τῆς δευτέρας.